

És simptomàtic que la prova nuclear de Corea del Nord no haja reproduït consignes ni proclames des dels Estats Units, o no tan intenses ni tan pel·liculeres com les que, fa molt poc, se'ns havien programat per a invadir Iraq, quan resulta evident que la veritable arma de destrucció massiva està *en poder* de les pobretes titelles nordcoreanes, com ho està en el de Rússia, Xina, el Japó o els Estats Units, potències que són, a primera vista, les que juguen la partida d'aquest *statu quo* al Pacífic. Dic que és simptomàtic perquè ningú s'arrisca a dir-ne una més alta que una altra, no sigue cosa que... Al contrari d'aquell camí traçadíssim que s'acabava en la guerra d'Iraq, aquest altre és molt més boiròs, contingudament dramàtic, calculat, pels passos tan medits amb què uns i altres es mouen. Recorda aquella tensió de la Guerra Freda, una espècie de *mini-remake* d'uns quants dies en els quals, això sí, l'ONU ha tornat a demostrar que és un solemne zero a l'esquerra, al centre i a la dreta. La Condolezza va de bòlit i no sap a quin dimoni encomanar-se. L'orient més pròxim s'embolica com Vietnam, o pitjor, i l'orient més llunyà posa a prova les forces de l'imperi. Perquè sembla que d'això es tracta, no, de posar certes coses a prova? Les proves nuclears són sempre molt més que això, i en realitat aprofiten per a posar a prova certs interessos; curiosament, la bomba nuclear no és més que la música de fons. Es tracta, al capdavall, de saber com va la salut de l'imperi. Xina i Rússia no van nàixer ahir; bé saben quan han d'estirar la cua al drac per a comprovar si li queda foc.